

МАКЕДОНИЯ наизъза за сега величъ за недѣлъ-тѣ въ скобъ. — Цѣна прѣплатена за година 4 бѣла меджиди-та за въ Цариградъ, а 5 за поѣзъ на всѣкаждъ — за шестъ мѣсца 2 1/2 за въ Цариградъ и за поѣзъ на всѣкаждъ. — За три мѣсеса 1 1/2 бѣла меджиди за всѣкаждъ.

За сега само шестъ мѣсячни и три мѣсячни спомоществованія прѣплати.

МАКЕДОНИЯ.

ВѢСТИНИКЪ ЗА НАРОДА.

Люто ищо е да ся помѣстя и ѹкъ отъ началата си когато ся правы.

ПО БЪЛГАРСКІЙ ВЪПРОСЪ.

Нашитъ съотечественици въ Македоній допратихъ сега на посѣдокъ до императорско-правителство общи прошения отъ градовете Охридъ, Приѣзъ, Битоля, Велесъ, Скопія, Струмица, Поляна, Неврокопъ, Самоковъ, Кюстендилъ и Дебъръ да искатъ отвѣленіето си отъ Грицкътъ Патріархъ и да ся присоединятъ съ другите си единородици отъ Тракій и Българій за рѣшеніето на Българския въпросъ и за устройството на Българска Черквъ, ако по прѣдложеніето отъ В. Черквъ проектъ за отдѣлението благоволи Им. Правителство да подари на Българския народъ черковнѣти мъ правдины.

Тая постъпка на нашитъ македонския прави и настинъ големя почетъ на народното имъ чувство и въбъде на народното имъ име. Достъ бѣ толкозъ за Българите що живѣхъ подъ притискането на върагъ и то също съ Гърци, дълго ний теглихъ отъ спасомъти на В. Черквъ и проливахъ съзы отъ озлобенія и неправдѣ на гръцкото духовенство. — Връбме и нѣ да си запознамъ като народъ, да стапеи ступани на свободни събѣстъ, да ся отвѣремъ отъ пустунството на единъ исхвъелъ машина. — Връбме бѣ да я измѣни че не съмъ Гърци и не съмъ вече лицъ на съмъ особенъ народъ и че ищемъ и можемъ подъ крилото на честитѣтъ си го-сподари самы да расправимъ черковните и общественіи работи. Защото виждахъ и видими че това право го имамъ всички други поддани на Свѣтѣлътъ нашъ Надиша на народъ, защото разбрехъ че ипъ е нужно, защото познамъ че безъ него неможемъ.

Ако толкозъ тегло и патно, толкозъ жалостна и скѣрбна случај, толкозъ горчиви уроци що съмъ и дали гърци, ако толкозъ свѣтъл прибръгъ отъ други народи иѣ бѣхъ ту нуризи до толкозъ умъ въ главата, да ся свѣтимъ и сега въ свѣтнѣтъ дни на народолюбивъ си Господар Султанъ Абдул Азизъ — че трѣбѣ да диримъ правдѣтъ си и да ги искамъ отъ пристойното място, то другъ патъ имене и да бѣдъ и ний тогъ що цѣхъма да съмъ хора но щѣхъма да бѣдѣльговѣда — безсловесно стадо, како поругатели по правдено до сега въ народахъ самы тѣзи притѣстители на свѣтътъ ии.

Но слава Богу законна-та борба които отъ нѣколко години писамъ и мой подданици за това съ Грицкътъ Черквъ и тая на посѣдие връбме постъпка на братята наши отъ Македоній да ся припружатъ съ насъ, като бѣхъ до сега прости зрители на нашитъ усмѧя, и единото и другото дойде съ връбме да освѣтятъ образъ ни, и да отнеме пятното на скотственостъ отъ че-лото на народното имъ име. И мой имена венчада ся червнъ за братята си, поради равнодушното иле, но иле са гордими съ тѣхъ за реинтъ имъ и съ тѣхъ наедно ще дѣствуватъ днесъ за сподѣлчено на под-своеніето имъ отъ гърциятъ черковни правдины, че дѣствуватъ съ средствъ на закони и на права, — съ почтание на свѣщеннѣтъ правила на свѣтътъ нашъ православни вѣръ, съ призвание на православнѣтъ закони на императорско-правителство и на поѣзъ съ единодушното налаганіе за това на всички Българи.

Има ли ищо прѣстъни въ това наше желаніе?

Има ли ищо достоѣтелно въ това наше единодушно дѣствѣте да постигнаве на това желаніе?

Ако е достоѣтелно чувството когато ся рожденіе брати общить, ако е бѣззаконна симпатия, които тѣ освѣщатъ и иматъ единъ къмъ други като ся знаѣтъ че съ отъ единъ кръвъ — тогъзъ беззаконно е и достоѣтелно е нашето съединеніе и е-лиодушно дѣствѣте. Но кой е дѣло че о-съли това?

Ако е прѣстъни свободата на съвѣтъта, ако съ гърцини началата на Евангелето — тогъзъ и нашето желаніе е прѣстъни и домогванието ни гърцино. Но кой може да подтверди това?

Като е тѣлъ, може бѣ да попытатъ още и никон отъ двоедушнъ, защо В. Черквъ ся противъ на това наше желаніе? Защо ся отрица да го неудовлетвори и даже иска да го искара неправдено и да ги окали съ порокъ на неблагодарностъ и непризнателностъ?

То е ще кажемъ ний защото има такъвъзъ хора на свѣтътъ въ конто имъ съ свѣтътъ въ главата че иматъ отъ Бога особени иѣкън прѣмъщества и прѣдни не общи на сичките народи. А такъвъзъ пасища хора съ и нашитъ единовѣрци Гърци, които иматъ слабостътъ да ся мыслятъ че и да съ показватъ още, като привилегированіи въ церквите Христови, и за всичко що не съ срѣца съ тѣхъ саморасла мысъти гледатъ съ като на ищо беззаконно и домогванието на съзапознайни като народъ, да стапеи ступани на свободни събѣстъ, да ся отвѣремъ отъ пустунството на единъ исхвъелъ машина. — Връбме бѣ да я измѣни че то също е нужно, защото разбрехъ че ипъ е нужно, защото познамъ че безъ него неможемъ.

Егоизпитъ на гърциятъ е въ притихъ на народътъ, зарезана отъ него и В. Черквъ постъпва съвѣтъ противъ на духътъ на християнството и досущъ неслѣдобразно съ посланието си. Ти перачи да познае у насъ достоинството на человѣти, отрица да си даде равенството на братята, иска да първи въ униженіе, въ рабство, имъ въ прѣстъни прибръгъ отъ други народи иѣ бѣхъ ту нуризи до толкозъ умъ въ главата, да ся свѣтимъ и сега въ свѣтнѣтъ дни на народолюбивъ си Господар Султанъ Абдул Азизъ — че трѣбѣ да диримъ правдѣтъ си и да ги искамъ отъ пристойното място, то другъ патъ имене и да бѣдъ и ний тогъ що цѣхъма да съмъ хора но щѣхъма да бѣдѣльговѣда — безсловесно стадо, како поругатели по правдено до сега въ народахъ самы тѣзи притѣстители на свѣтътъ ии.

Но слава Богу законна-та борба които отъ нѣколко години писамъ и мой подданици за това съ Грицкътъ Черквъ и тая на посѣдие връбме постъпка на братята наши отъ Македоній да ся припружатъ съ насъ, като бѣхъ до сега прости зрители на нашитъ усмѧя, и единото и другото дойде съ връбме да освѣтятъ образъ ни, и да отнеме пятното на скотственостъ отъ че-лото на народното имъ име. И мой имена венчада ся червнъ за братята си, поради равнодушното иле, но иле са гордими съ тѣхъ за реинтъ имъ и съ тѣхъ наедно ще дѣствуватъ днесъ за сподѣлчено на под-своеніето имъ отъ гърциятъ черковни правдины, че дѣствуватъ съ средствъ на закони и на права, — съ почтание на свѣщеннѣтъ правила на свѣтътъ нашъ православни вѣръ, съ призвание на православнѣтъ закони на императорско-правителство и на поѣзъ съ единодушното налаганіе за това на всички Българи.

Намъ е тѣрѣдъ весело и радостно да можемъ да съѣдѣмъ на читателъ си това, че братята наши отъ гореноманитѣтъ тѣхъ изѣзъ отъ това заобъзданіе. О колко е тѣрѣдъ кутрата Македонія отъ тѣлъ заблуждение, отъ тѣхъ пустъ грекоманитѣ! Но право да кажемъ че бѣда до-стонъ още за по тежъ и по горкъ судъбна за напрѣдъ ико и днесъ, когато на всѣхъ въ Европа прѣблѣдаватъ началата на народностъ тѣ оставахъ още въ леденъ а-патъ; ако днесъ, когато всичко що е живо е на работъ а тѣ прѣблѣзахъ още да спать съ отворени очи. Но това дѣло тѣ зѣхъ участѣ днесъ въ движението на връбме, че вѣче свидѣтельства че съ достойни да ся наложатъ на плодовете отъ на-чалото на народностѣ.

Пека черквата, които върви на кривъти за това, иека упорствува, иека ии отрича равенството като на седовѣрни братяка ся держатъ гърциятъ и въкатъ, пека глаголи на насъ съ упразъ и нечестивъ че съ ся нечуванчи да ся не озиратъ по да си караемъ работата, които е да по садимъ и отрица тѣрѣдъ дървото на живота — началото на народностъ — на което сладкытъ плодове не съ ся забавляи да вкусишъ.

Јо скоро карѣтъ конто треперяха отъ съ-златъ на начъни и тѣ съредѣствено и не съредѣствено ратованіе противъ тѣхъ и еропрѣтъ ся принуждаваще да дойде отъ нападателно въ обранително положение. Всичко що докоска папската вѣсть прѣ-приеши прѣвъ яснотъ сълънце принути си

Как и кога съ спечеленіи новытѣ свободности

Отъ срѣдѣтъ на 12-и вѣкъ върла и не престанъ боръ съ започненіи народътъ противъ еропрѣтъ и феодализъ, си-рѣвъ противъ властътъ на черковнѣтъ лица и властъ надъ личностъ на ч. озъкъ или Снака-лекътъ.

Отъ пай напрѣдъ работата бѣше да съ разрѣши въпросътъ, има ли право духовната вѣсть на клерътъ да ся напѣсъ въ свѣтъ работъ и да си присъвоява политическа вѣсть.

Освѣтиъ това пакъ бѣше работата да ся разрѣши и другъ единъ въпросъ; можели духовната вѣсть на клерътъ да угишти съ съвѣстъ.

А третъ въпросъ бѣ съ положилъ той-зи, какъ бяха изучили по-зиногото и какъ бѣ

додътъ трапещо мрачното оново временно разстояніе, което историцътъ обикновено причислятъ железнъ вѣкъ, научиътъ бѣхъ исчезнъ отъ лицето на земѣтъ, человѣцътъ бѣхъ като говеда и изѣхъ никое друго правило за управление тъкмо теоретично изреченіе «Вѣрвай и не издирай» и всяко съчувствие къмъ свободѣ бѣше исчезнъ.

Отъ началата на 12-и вѣкъ работътъ мако иши по прѣобразеніи следувахъ та-ко до когато зарѣтъ на учението отъ гърци Европа и положиъ основаніето на новата цивилизациѣ и на избавленіето.

Лютър като ся появя въ това време раз-бърка Европа и расплати основаніето на папската вѣсть на чистътъ християнствъ, които създава и изѣхъ лицето на свѣтъ работъ и вѣтхата система ся на-вѣтриве вече надъ подкости (лагъви), които прѣгъти развигото на народътъ. Около краѣтъ на 19-и вѣкъ преселеніето на нови вълни създава и изѣхъ на Христофора Колумба Английските държави, а следъ това ставане Английската разширение — на която е много дълъга Европа. Републиканското правление Кромвелово даде голъмо потикваніе на духовнѣтъ и гла-вата на Карлъ I-го Стоара, кървава тър-колена отъ стапалата на подътъ отрѣгва-ше, за прѣвъ пътъ, първыйтъ конституціонъ-дълъгъ свѣтъ отъ ръцѣтъ на вѣтхата си-стемъ.

Между това иже необыкновенни, които ся показвахъ герон и основатели на по-новите общественни и политически уч-зинія, тицикъ Европейските народы на-правътъ Волтерови, Русови, Коперникъ, Галиееви, Макіевелови, Бекарпъци, по-тицикъ работътъ и вѣтхата система ся на-вѣтриве вече надъ подкости (лагъви), които прѣгъти развигото на народътъ. Около краѣтъ на 19-и вѣкъ преселеніето на нови вълни създава и изѣхъ на Христофора Колумба Английските държави прѣорпецътъ на избавле-нието.

Като различни въ програмътъ си нача-ли съ свободата въ прѣдъдото и не на-силованіето и не потисканіето право на всяка човѣцикъ, прѣвъзъхъ синаптътъ на Европейските народы и поради това на-правътъ развигото на народътъ. Около краѣтъ на 19-и вѣкъ преселеніето на нови вълни създава и изѣхъ на Христофора Колумба Английските държави прѣорпецътъ на избавле-нието.

Може да ся каже че и отъ по напрѣдъ да научиъ да ся распространява учението и миозина изъ отличиъ учени и образовани Европейци — бѣхъ иначеъ да от-крыватъ и да разисъзнатъ основаніето на по-новите политически системи и на новы-общественни уложенія. Но все съ свободата значеи оскверненіе и научката свѣтотътъ. Просветилено бѣше въ око-въ-оице, поне же учениетъ на това време дър-жавъ още Латинскиятъ языкъ, като языкъ на международното споразумѣніе, за това не можахъ да разсѣзътъ мудрътъ и благо-дателътъ си идеи между народътъ които изѣхъ въ мракъ на невѣдъството; за тълътъ напрѣдъ ся вѣдъ добро и нудио да прѣстане, ама съ къвътъ и да бѣдъ-жътъ, да прѣстане тази сходственска система да поишътъ на Латинскиятъ языкъ и да ся приспособи разсѣзътъ на идеи-чъръбътъ материйтъ языкъ. — Това бѣше първътъ зора на разсѣзъваніе за народътъ.

Междъ това начънъ и напрѣдъваніето на научкътъ хъмита, физиката, моралътъ и морално-политическата система начънъ да разслѣдътъ привѣрасностъ на народътъ съществуващъ народъ. Европейските народи зехъ да си отварятъ очи-ть и свѣтската видѣлини на истинската про-никаващъ вече въ тѣхъ.

Въкътъ на трака ся вижда днесъ на на-родътъ като дълътъ и болѣнъ съъмъ. Днесъ създѣмъ само непрѣдѣлите на съ-вѣтътъ и на свободѣтъ и на развитието.

Прѣорпецътъ за независимостъ на съ-вѣтътъ ся развѣва, дай да виждъ на вси-ка.

И късно или рано всичкото човѣчество прѣвъзъ величайътъ денъ на сполученіето на човѣческото предопрѣдѣлѣніе.

Така проче съ спечеленіи новытѣ свободности.

Българската на спомоществованіето става създѣржаніе при Редактора и издателя на *Български вѣстникъ* и *Славѣтъ* — Никола Димитровъ и Р. Славѣтъ въ Петъръ-Ханъ. Създѣржаніе искъ за общополезни работи пропаганди-ти съ бѣзъ платъ, въ частъ изѣхъ създѣржаніе за 2 трохи рѣзъ.

Писъмъ за създѣржаніи отъ конченския племъ, и кореспонденция за вѣстника не създѣржаніе.

Крѣдитъ за създѣржаніе за вѣстника не създѣржаніе.

МАКЕДОНИЯ

СЛОВО

**Сказано при испытаніята въ
Габровското училище отъ учи-
теля Вън. Хр. Бър.**

Почтено Събрание!

Пълъ-та, която Ви е съзвала днес тук, при васъ на посещение, търдъ мя зарада-
ва; моята радост е неописана, като гла-
вите толкова важни лица, събрани въ У-
чилището за някои угодни цълъ на Про-
виднието. Вашето присъде за да видите
плода на трудовете си, цълтвтвай на про-
цветътъмъ си рожбъ за ползата на че-
ловечеството, не може да не произведе и въ
което сърце глабко слушствате: за ти ис-
кременно и отъ добро сърце Ви поздравявамъ:
добро дошли, жили постпитите! И ув-
риватъ, че цълъ-та, за които Създа-
телътъ въ началото е благоволилъ да съз-
даде бренното свое създание, човекъ и
да го назове яки-любезно чедо на небето,
умалено малко чимъ отъ Ангел, славою
и честю увличано, насторено съ разумъ
и десъмртън душъ, е била съще тази,
която и васъ е съзвала.

Оть съжътъ цѣль и нашитъ днешній Августійшъ и Прѣмъдрий Господарь. Суда-
тель Абдулъ Азисъ Ефенди, нашитъ
Милостивъ Отецъ и Царь, повидчицъ, леши
неутомимо, да постыгъ другтиятъ прослав-
лены държавы, да отвергъ отъ тяхъ наипре-
занного и най-сладкото и да го донесе въ
свойната простиращи държави, и да сдобиетъ
обычните си чеда съ него. Той откакъ пози-
нала, че това сълънце, тази небесна фалакра,
науката е най-доброто подъиръ Бога ищъо,
което треба да гори и низъ всѣй человѣкъ,
което треба да си усвони всѣй смъртъ
за да бѣде безсмъртенъ, което ще просвети
преднината на всѣй затъмнъя, закъснъя
или замъркъя человѣкъ, и сега и всегда
поповѣда на сладу въ пространното му цар-
ство да си градатъ училница, да ся трудятъ
да развишътъ всѣй неговъ безъ разлика
подданици, да може да види какво прави,
и какъ да почита Бога и Него! За туй нека
сънца мили и голями да дигнатъ ръцы къмъ
небеса, та отъ сърца и души да молимъ
Небесныя Царь да го укръви на царство-
то му, и името Султанъ Абдулъ Азисъ да
гърьми въ вѣчни вѣкове, съ славъ на Не-
богъвътъ премъдрия расправъ.

И ти гряддие! Азъ вы ублажаватъ, като сте имали еднакъ мысль и еднакво стремліе съ Господаря ни, като вы съмъ имъ него съ ~~жаждою~~ ^{жаждою} имѣли
въ чувства къмъ высокото, святото Божественное и благородното небо, къмъ тѣль
Небесны посланицы, къмъ туй невидимо
стълице, което видимо освѣтила путь на
всѣкыто, които усѣи до іхъ добы. — И,
блазъ му, който е можалъ да ѹспечели!
Науката е наий-голѣмъ добро, което ще
изведе человѣка предъ Бога! Науката е,
които ще му освѣти путь къмъ Бога! Нау-
ката е, които ще му направи путь ви-
дѣть къмъ Раѣ; ти е които ще го вѣскриши
да може да лети съ разумъ по небето; ти е,
които ще направи блаженъ и честитъ на
земѣта. Сыграждце! да вы увѣрѣнъ туй,
не ми треба много трудъ; стига само да вы
посочите съ прѣсть чедата на просвѣтленѣе
Европени, и вы ще сте готови да речете:
*въ чеда отъ Бога подѣли, это земли
Америки*, които хвърѣкатъ по небето! Стига
само да вы хваня за ръкъ, и да вы заве-
дь при тѣхътихъ художественни работи, при
тѣхътихъ механическихъ искусствъ, при тѣхътихъ
ракодѣлнъ извѣдки, — и вы тос-частъ ще
и речете: я вижъ работа! съкашъ че не
е съ ръкъ тицана! съкашъ, че не е че-
льшика направа! съкашъ, че съ отънебо-
то подѣли.

Тъй е; право имате, че работата имъ прилична на Божественни. — Ще каже, че създал сполучливи цълъ-тъ, за които ги създал Пръвздържатъ Творецъ; тъкъ съ постигнати това свято и Божествено наимѣрецъ; тъкъ доближили до исполняването желанието на Творецъ, които е рекълъ: «Сътвориши че-
зъ менъ то, обичащо менъ».

ловояко по образу нашему и по подобию! Стигнан, или какъ? Даши твой лесно, какъ ищемъ ины? — Из! Това не може лесно да си добъе; това не е като нѣкоя стоки, да отидиша да си купиши, да въздигнешъ, да си видишъ; това ище и трудове голями и жертви голямы. А иныши са грудими, ишти жертвувани, и ищемъ да сме учени: ищемъ да си избрьши съ просвѣтленыя съветъ — тешко ни! Богатити ни искисни злато-то като съ железнъ ражъ, та не само за спиротъ двора не отдъхъ да давятъ, и не ишто за свояте; не само чуждите града

ставать слыши и убоги въ науката, иль и
своят; не само за своят дѣця не отдава-
ти, иль и сами не смѣят да отдаватъ
нищо за свое удоволствie; и смѣят даже
река, че и хлѣбъ не адѣтъ толкозъ, кол-
ко имъ си стон, саю да съберуть жест-
иль. И, имъ ли по-лошъ отъ тогозъ, кой-
то себе си не мин? може ли да общя тоб
ближий си, когато и себе спи мрази? когато
дома си обезчести, дѣцата си жертвува-
на глупость-тъ? — той приема даже да при-
еме и всяка крамо скромно дѣло, вско бе-
зечстие, само да си набуха санджа съ зато? И
каква надѣждъ отъ такъвъ хора, каква
надѣждъ ще имашъ и ные да станешъ ученъ?
Нъ неса не ся отчевиши.

имотъ да оставими, окатитъ които съ при-
твъхъ, че имъ го земятъ отъ рагетъ, итьзъ
тъка да си не стараши подобръ да имъ
отворимъ очите; защо да си не силимъ да
си изучимъ дѣцата?

Просвещение Европеици, като видихъ п-
ознанія, какво иташо е науката, откакъ не
свидятъ имотъ да си изучатъ сыноветъ, тъ
иного богатство пожертвувахъ еще да про-
свѣтятъ и дивѣтъ си подданици, които съ
были честити да ги завадѣйтъ тв. И сега
и най-дивнѣтъ Индийци, които съ са ядели
единъ индия, иматъ честь да си гордѣйтъ
предъ настъ съ наукъ, тъ сѫщо и Амери-
канцишъ. — Ами ный? ный оставамъ за о-
п-

Плакваніе слави и предъ най-дивыть, и не
само ный, и въ дыбыта ии, коント имъ ос-
тавлены като робы не заробаны за напредъ.
Съграждане! какво правимъ? Съграждане!
зашо не ся съзьемъ какво правимъ?

сравненою обогащте; откакъ видѣли, че та е такъвъ свѣтъ ламбада, којъто всѣкъ като има на рѣка, не само не си сбърква пътятъ, нъ и презъ който путь не е ходилъ, сподучава го; откакъ видѣли, че който си наше отъ Божественноштие, никога не ще да ожидава, и отъ утробътъ му ще потекатъ рѣки отъ прѣмъдростъ, рѣки на всѣчко искуство, рѣки за всѣко богоизтво, тѣ наченчали веке да обращатъ погледъ съдѣй наѧ; наченчали да си връзватъ очигъ съдѣй нещите въ свѣтѣвъщици; наченчали да не свидатъши цо запреда наѧ; наченчали да си чупватъ богоизтво съдѣци да ѝ градятъ высоки храмове; наченчали и разыграятъ отъ гръбъ да продаватъ и първий и последниятъ, и спиромахъ и болгрицъ: отъ туй Парнаскыя богоеве, Генийтъ, беззабава подѣтъли тѣхъ на пощеніе, тѣ ги посрещатъ, пили и пригъръзили; присели даръ отъ постепителите си; въскресили отъ тѣхъ, и сега като высокопарни орлы фъркатъ поистебо да разгледватъ всичкиятъ на Црвѣдъри Творецъ; въркатъ и обикалятъ всичкиятъ свѣтъ, та му събрятъ на тѣхъ като на богоеве, и въркатъ свѣтъ глаша на тѣхъ като на богоеве.

Ный правимъ къщія да бухатъ утре бу-
халитъ въ тѣхъ! правимъ черковы высоки и пастъри и мыслимъ, че задоволявамъ Бога съ това! итъ то не е тѣль, както си мыслимъ ный! въ такъвъ случаѣ ный не си заслаждили Бога: защото Богъ е вездесмѣцъ и не-
говата черкова е всичкиятъ свѣтъ! Налимы
му ламбады, кандали и полчили и мыслимъ
съ мънъ възлагодарии Бога; не! Брати! Богъ има неизказано множество свѣтила и сълица? Пишшимъ литургіи или харизвами
пары на церковъта, и мыслимъ, че сме за-
дъжлили Бога, много смы го раздражили
еще узвѣряванъ въ; защото той е изсъпналъ
въ пазъжъ на земѣтъ и среброто и злато-
то! Той иска отъ насъ да общава братъ,
той заповѣда да общава близкія си; той ище да съгради памятникъ въ сърца
на чедата си, да исправимъ свѣтила
нинъкъ предъ лицето на братята си, на че-
дата си, на единовѣръти си и единороди-
тели си: защото Самътъ Спасителъ ни каз-
ва: илко аще подастъ единому отъ ма-
лыхъ въ скъпъ моихъ братъ, аминъ илю-
лю вамъ, минъ подадъ есть свой дарь и ар-

И какъ да не гледа? като ги види толко разумни; какъ да имъ са не чуди, като гледа великолѣпнѣтъ произвѣденія на рѣзбѣтъ имъ, които са работѣтъ си поразителни и най-мѣдрия отъ настъ зрител? Парраповитъ имъ по мората, Парровозитъ имъ по земѣтъ, които са малко дни обикноватъ всичкото земно кѣлбо; видятъ нуждатъ на обитателите на всички части на свѣта, и имъ ги доставлятъ за малко време; телеграфитъ имъ, чрезъ които скоро скоро са съобщаватъ нуждатъ, мыслите, не накрваватъ великолѣко рече: *небесна работа, свята работа, божествена работа?*

Съграждане! ви разброяхте, какво тѣмърка да рекъ; разброяхте кое е най-лобното и

разорете кое е ини-доброто, и на-
вън-злото ивици; разорахте, какъ ся иско-
ренява злото и ся разсаждя доброто. Бъ-
дете подражатели на разумните Европейци;
строеште като тяхъ златъти куриери на за-
блуденето човеческо; отхвърлете сре-
бролюбие-то; поклонете ся на тъжъ святъ
истини, които е извадила от мрака полу-
вината почти светът; раскажете раздивия
металъ за тъжъ Парнасски богини; отворе-
те си скървощата за жертви на тъжъ го-
стенка, които е дошла да отгони мрака и
отъ настъ; пръвните си скъпътъ ръжъ на
щедръ; не свидете вече нищо заради нещъ,
и скоро ще видите чедата си да вършатъ
тъжъ искусства, на които са сега чудите!
да работите таквата ръкодай, за които из-
вате, че не са съ ръжъ напитани.

Какъ то си? Също така!

— Какъ ползъ, Съграждане! да събирамъ
металъ въ саника си, ю по когамъ и
напашъ работя никога нъма да преминѣтъ
по-добъръ видъ! —

малгъв въ сандъка си, да не давамъ нигде
ищо въ поезия на ближий си, и да гледамъ
да натрупамъ богатство съ надежда да го
оставя на сынове и унуци, пъкъ да ги о-
ставямъ слепи и без изкуства? Беки не знамъ,
че частите на този свѣтъ е прѣвратъ, че
богатството иси има фортуна, че форту-
ната днесъ ако докара, утре измита? Бе-
ки не се забълзами, че конто сынове съ
облагали на бащина имотъ, като изгуби-
дентъ пъкъ и не са съхни-

да си спечелят настинки хлъбъ, и на старо време прости? Беки не сте съгледали, че много скъпи богати, като същите личи, стискаха имота си като желанъ ръкъ, съвдига имъ ся да ладятъ и на самът си чеда, за които го събиратъ, да ся упражнатъ на търговий, и, наконецъ, като все имъ бъше свидънъ до гробъ, тъ останъши имота си въ земята, и дъщата имъ, като неспособни въ пищо, продадохъ бацинъти си кашця, и чуждятъ като зехъ да правятъ нови, наименвани бациното имъ богатство? Създаден е отъ същите

Съграждане! Наконецъ като вы глядамъ, не съ голъмъ присъреце сте ся притекли да пуснете, какво ся научили чадата ви; да бешете плодовети на трудовети си, съ съжаление въ моля, ако нашини трудове не съответстватува на вашини желания, прощавате: защото училищата едватъ отъ средъ земи ся поуправихъ, и това което чуеете, е всичкото отначало въ продължението на толкоъ едно кратко време; второ и защото учениците не дойдоха все едновременно да ся подчинятъ на класосътвъти си, едини да капризишатъ на бащите имъ за изгоненитъ учители; други отъ неизкористъ, трети искатъ языци: за туй вы просимъ да не помыслите, че не смы ся рудани: итъ знайте, че гдѣто често ся измъняватъ учители, и гдѣто често ся затвърдятъ ученици, и наий свѣтъ, гдѣто никой не обраща вниманіе на общности работи; а тамъ по голъмъ успехъ отъ тяхъ не бываетъ.

Съграждане! Всичкыты отъ по голъмты
ученици грамматике не учили, а пакъ вы-
носи; всичкити искатъ да научатъ языци
Френски, Турски, Гърцик, пакъ Българ-
ски не знаятъ! Како означава туй? языктъ
и е туй, косто гонимъ ный! Языкъ ли
науката, които ще ни отвори очити? Ний!
Ний изгонихи уж Гърцик языкъ, да на-
ставлятъ нация, а сега, какво править?
Изгонимъ напитъ и въвздамъ други чужди
язици. Нъ какъ може нѣкой да научи чуждъ
языкъ когато своятъ не знае? Какъ можемъ
да присадимъ малодка у сухо дърво, кое-
то корень пъти? Каква прилика за настъ,
да изгонимъ бащъ си отъ къщи, че бъль-
шоромъ, и да въведемъ прѣмъненътъ го-
твъти? За туй вы молъ, и вы казавъ ис-
предно, и право, че вашътъ дъца, които
много наслите учени, тъ си излѣзватъ като пъ-
ари безъ да знаятъ да си запишатъ прѣ-
бъ имато: за туй, ако е възможно повърнете гм.

ОХРИТ, 1867, Маја 25.

Владыка Г. Мелетий, во Ресекъ бывашемъ ну
и патриархъ писмо твое да си седитъ въезе, и тиѣ ра-
чи и сторги до сего, отъ сего на вако же и чада,
отъ овоща отъ сеста нее ладъ, туку да си наставъ со
тѣмъ здено, и отъ Ресекъ пущи протосинигата по-
стникъ Димитъ за да обнародуетъ патриархъ писмо, и
въдно снощи, аби зановѣ утриня на Спасовъ-день
идти безъ градъ (мошонкайсі). Старците наречѧши
и ходитъ утриня ипът и міръни отъ другата на-
сесьъ по петина отъ махала, за колку да му се от-
сетъ отъ не припознавамъ никакво писмо изъ патриар-
геческа. Но по язомънїи владыко, понойте же
шахы и отдоха въ митрополската ѿръвь, та като
народотъ отъ попонъ нематъ въ църкви, единъ оста-
въ църкви и пъзвищъ безъ поповъ пѣзъ, а други
и пойкс мина и народотъ отдоха въ митрополиста
а, наредъ къ се четашъ патриархъ писмо, и досетъ
и множество се собра. Въ стретъ службата, като се
не писмомъ патръ. Прѣди уще да почнѣтъ за зачетатъ,
тъмъ и му велатъ да не го чаташъ къто патиши нещо
и, но оной именослуша и си захѣфти, да си пейтъ пакъ
и му речоха: «ако иматъ царски мугоръ го припозна-
е, ако не иматъ и възьмѧ познанїе на Григори патриар-
хъ и царя славнаго Султана, остави него другому
имамъ. За това съответственници мина, да не слуша-
векъ овѣ глашавшици, но ико съмъ чисти Християн-
и Евглии, надворъ всички да излеземъ.» И потен
зборомъ, вчастъ всички мажи жени деца мали и голя-
мъ седо съ пъзвищъ излегоха отъ стретъ църква падъръ,
и иконописи саде, единъ роднина владыко и други
и побояншество оставиха въ църкви до двайсетъ ду-
ши така позъ владыка сега отъ не ве е возможно отъ
да седитъ въ градотъ ни, и му съ чинешъ отъ ко се
ти, но отъ деца на денъ до юноша за него, и чадата
да исматъ, туку по скоро да си креватъ първата

Охрит, 28 Мај 1867.

Обратіс наши мили Българы!

Гръцката Фелерска Патріархія, на дълъг славни
времен водители или Българскому народу, прѣтъко-
стоѧтъ едното око съ врещено игла по изчезна, и
остана съ едно око. Но ие ѹшъ доста оока, за-
прет елин вѣкъ, сирѣгъ прѣтъ години, да не по-пу-
ти сино око на, смисли и другого да ни по извадятъ.
Угодно време, защото като бланто око, отъ го-
негови солзи боледаше, жаждо молеше исцелене.
Патріархъ да му кронитъ неговите мечни солзи. Тога
се преосвѣтѣнѣстъ попълъка око на място съ тра-
пичко масло, съ борсъ, и оттога чекаенемъ око зѣвъ,
обѣстъ, та така и то око осленъ, и како осленъ раз-
видъ тѣлото негово, и вирѣтъ кѣжъ да ѹжъ да го ду-
шатъ напинане безъ да знаятъ ели на чисто съде-
ло място.

Слушаме денеска, оти милостившюгъ юди **славии**
Цар, одъзватъ Българската Църква от Греческата, и ни-озари-
етъ подобното сю, ни даваътъ грабеното ни **нашо цветие**, (этъ
оста **веке мирисиме конции**, **мирисиме конции**)

